

Wat ik teekende in Rome.

't weergeven van natuurstemmingen, staat zijn streven vrijwel alleen. Of dit zoo blijven zal moet de tijd leeren. 't Is niet onmogelijk, dat de vroegtijdige erkenning van den nog jongen kunstenaar voor een deel kan te danken zijn aan de behoefte, die naar dat werk zou gevoeld zijn.

Alle scheppende menschen, schilders, auteurs, componisten zijn voor een groot deel kinderen van den tijd waarin ze leven. Vandaar dat zelden iemand in zijn tijd alleen staat.

De psychische behoefte, 't zij naar romantische voorstellingen, 't zij naar sentimenten, 't zij naar realisme, 't zij naar wat ook is niet de behoefte van één mensch maar de uiting van den tijdgeest.

En wie die uiting begrijpt en vertolkt zal slagen want hier gaan scheppen en waardeeren hand in hand.

Maar dan ook zullen naast en na hem jongeren komen, die 't leven zullen voelen zooals hij 't doet en het dus ook in dien geest vertolken.

Dan zal nieuw leven zich openbaren in nieuwe kunst.

Moge Jurras daartoe de voorlooper zijn.

WAT IK TEEKENDE IN ROME. DOOR G. B. HOOIJER. † †

(Slot).

„Entschuldigen. Erlauben sie dasz ich einmal gucke“, hoorde ik achter mij, en toen zag ik in een oud vrouwegelaat met vrij wel ongekamde grijze haren, hangend over het voorhoofd, en sporen van een zekere voorliefde voor spiritualiën in het breede, ronde gezicht.

„Wunderschön“ vond zij het.

Om blijk te geven, dat ik het compliment aanvaardde, vroeg ik haar, of ze ook aan teekenen deed. „Ach nein, leider nicht, aber ich liebe die Kunst so sehr! Ich bin Professor of art, you know. Are you English?“ „Neen, Hollandsch.“ „Ach, lieber Gott, die Holländer die sind ja alle Künstler.“ En toen begon ze te vertellen, dat zij haar bedevaart deed naar de kerk van Santa Sabina,

waar het schilderij hangt van Sassoferrato. Of ik dat gezien had en of ik dat niet het mooiste vond wat er in Rome te vinden was?

Ja, op den Aventino kwam zij dikwijls, heel dikwijls. Het was er zoo stil en rustig. Maar niet 's nachts. Dan was het er zoo gevaarlijk. Nog kort geleden had de politie een drijfjacht gehouden en 24 boeven opgepakt. Zoo ging het door van 't een op 't ander, en het werd me, of er een zwarte vogel vloog om mijn hoofd in steeds kleiner en kleiner kringen, die eindelijk op mij neer zou vallen met een verhaal van een arme, artistieke, miskende weduwe en een vraag om zilveren soldi.

Nu heb ik van dit soort kunst-professoren nooit veel gehouden, en als zij zich doubleeren met arme weduwen, dan is er alle aardigheid voor me af. En toch is weigeren weer zoo onaangenaam, als men ziet, hoe zulk een oud mensch snakt naar een borrel bijvoorbeeld. Dus werd het ook hier oppakken en weggaan naar het Castello de Costantine, waar ik uit de restauratie op het terras een mooi overzicht had op Rome en omstreken. Daar schetste ik het kijkje op den Monte Celio met de Albaansche bergen in het verschiep, 't welk ik hierbij overleg als bewijs, dat vergezichten mij te machtig zijn.

Na mijn vlucht voor het schoone geslacht herinnerde me Santa Priscilla, die ik zooeven noemde, aan een mooi plekje in Rome, waar ik niet alleen veilig zou zijn tegen straatjeugd, maar waar ook geen vrouwen worden toegelaten. Het geval is namelijk als volgt. De kinderen van Priscilla, het echtpaar Pudens en Claudia had den apostel Paulus ook gastvrijheid verleend en was met hun beide dochters Pudentia en Prassede door hem bekeerd en gedoopt. Zij richtten zelfs in hun woning een doopplaats in en zij gaven vrijheid aan hun slaven, die zich daar wilden doen doopen.

Paulus werd onthoofd, de ouders stierven en de beide maagdelijke zusters bleven beschermsters der Christenen, toen keizer Antonius voor hen ongeveer hetzelfde bepaalde, wat Paus Paulus IV later voor de Joden voorschreef: afzonderlijk wonen in hun eigen